

text
Pasqual Alapont

dibuixos
Montse Español

bromera

El quadern taronja de Morgana

9 de setembre

Com passa el temps. La setmana passada estava a la platja amb biquini i no fa ni deu minuts que m'han donat l'horari de sisé. M'ha tocat Isabel de mestra, la *mínim comú divisor* que li diu Ricard. Ell la va tenir fa un parell d'anys i diu que li tenia mania. Però el meu germà es pensa que tots els professors li tenen mania. Ricard és dos anys més gran que jo, i si no fóra per la maleïda mania, ja estaria en segon de secundària.

Quan s'ha acabat la classe, Víctor ha començat a papallonejar al voltant del meu pupitre. Al final, s'ha quedat plantat davant meu mirant-se les sabates i m'ha dit: «Hola. Hola, Morgana. Hola, t'én recordes de mi?». Com no vol que me'n recorde, ens coneixem des de pàrvuls.

–Víctor li vol a Morgana! –ha cridat la manifestera de Sílvia, que encara no ha après a parlar bé.

Quasi es desmaia, pobre Víctor, sobretot quan mitja classe ha fet el cor: «Víctor li vol a Morgana, Víctor li vol a Morgana». *Li vol?* Encara no sé com han aprovat la llengua de cinqué.

10 de setembre

Hem començat el tema de la nutrició en Medi. Fa no sé quant de temps que estem en això de la piràmide alimentària. Semblem egipcis. Tot és superimportant: els hidrats de carboni alliberen l'energia amb què el nostre cos manté funcions vitals com respirar i bombejar la sang, les proteïnes intervenen en la formació de teixits corporals, les vitamines i els minerals ens protegeixen de les malalties, i les fibres...

—Per a què serveixen les fibres, Aureli? —ha preguntat la mestra.

—*Pa cagar* —ha respost ell.

—Incorreccte. No es diu *pa cagar*, a veure si parlem bé.

—*Pa fer caca?* —ha insistit el tros de bèstia.

Isabel ha trencat la punta de la llapissera. Diríeu que estava a punt de patir un atac d'epilèpsia.

—Tens el primer zero de la temporada, i a l'altra torna a fer-te el graciós i passaràs la resta del trimestre a la sala de professors —a continuació, s'ha tret les ulleres i ha cridat—: Les fibres serveixen per a... Aureli, para les orelles: *per a* ajudar l'intestí a funcionar correctament.

Aureli ha obert els ulls com a plats i ha xiuxiuejat:

—I jo què havia dit?

Un altre que deu pensar que la mestra li té mania.

Matemàtiques: hem après a fer la prova de la resta. La cosa és que el minuend menys el subtrahend és igual a la diferència. El minuend menys la diferència és igual al subtrahend. I el subtrahend més la diferència és igual al minuend.

En fi, que ens hem quedat de pasta de moniato.

—Serà millor que ho vegem amb un exemple —ha dit la mestra—. Juli, a la pissarra.

El pobre xic s'ha posat a tremolar.

–És que no sé què és el *minudent*.

–Minuend –ha corregit Isabel– és una quantitat determinada. Vegem: tu tens cent euros a la butxaca.

Juli ha dit que no, que no en tenia ni cinc.

–És una suposició, home. Els cent euros són el minuend. Apunta a la pissarra: 100 euros. Molt bé, ara imagina't que et lleven 30 euros. De què estem parlant?

–D'un robatori?

Hi ha hagut riota general.

–No, estem parlant del subtrahend. Els trenta euros són el subtrahend. T'ha quedat clar? –Juli ha fet un sí tímid–. Doncs si al minuend li lledes el subtrahend et queda la diferència. Què et queda, Juli?

–La diferència.

–Sí, però quina és la diferència? –ha dit la mestra subratllant cada paraula.

A Juli se li han il·luminat els ulls.

–Ah, tu estàs parlant d'una resta, veritat?

–Sí, clar, de què et pensaves que estàvem parlant?

S'ha sentit una veu al fons de la classe.

–De la mona de Pasqua.

–Aureli, tens un zero. És el segon dia de classe i tens una mitjana de zero. Continua així i faràs carrera –Isabel s'ha dirigit de nou a Juli–. Vinga, que no tenim tot el dia. Quina és la diferència?

–Setanta?

–Molt bé, setanta. Ara fem la prova de la resta. Si al minuend li restem la diferència, què ens dóna?

–El minuend era la pasta? –ha preguntat Juli.

–Quina pasta? La quantitat, vols dir?

–La pasta, tu ho has dit, cent euros.

–Sí, Juli, però es tracta d'una quantitat; és un exemple, també podríem parlar de trens.

–Això és impossible, no em caben cent trens a la butxaca.

La mestra ha començat a fer cara d'estrés.

–Bé, Juli, la quantitat és en aquest cas la pasta, sí. Per tant, si al minuend, a la pasta com tu dius, li restem la diferència, què tenim?

–Eehh...

–La resposta no està al sostre, Juli, i tanca la boca que t'entrarà una mosca. Vinga, apunta-ho a la pissarra.

Juli ha escrit 100 menys 70 i ha fet la resta. Li ha donat 40. La mestra ha posat cara de voler menjar-se'l i ell ha esborrat el resultat a correuita.

–Ai, perdó, perdó, perdó, m'he equivocat. En són trenta, veritat?

–Això és, trenta. Ara, fixa't: si al minuend li restes la diferència, tenim el subtrahend, ho entens?

–Més o menys.

—Les matemàtiques no s'entenen més o menys, Juli. Una diferència de deu pot ser molt important. Ara imagina't: si en lloc de cent euros hagueres tingut cent milions d'euros, què hauries fet?

Juli s'ho ha pensat un moment i ha dit:

—Si tinguera cent milions d'euros crec que hauria contractat un comptable.

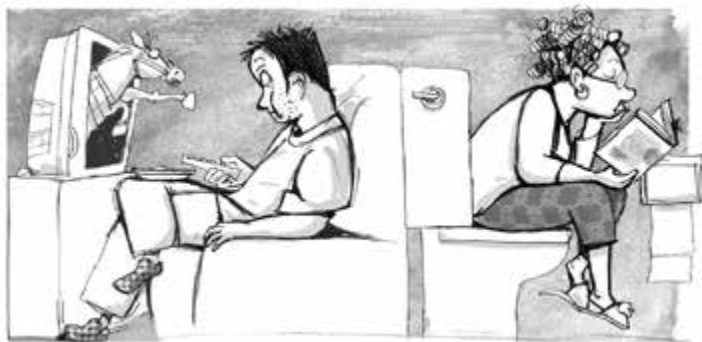
12 de setembre

Encara no ha començat la temporada de bàsquet i els dissabtes al matí es fan llargs. El meu germà se n'ha anat a la piscina, però jo he preferit quedar-me a casa llegint. De totes maneres, ell no vol que l'acompanye. Diu que sóc pitjor que la pesta, que ell no té per què fer-me de cangur. Des que s'afaita els quatre pèls de la barba amb les pinces de depilar de la mare Déu sap què s'ha cregut, el milhomes.

La mare m'ha vist estirada al sofà i m'ha preguntat que què llegia. Un llibre, li he dit. S'ha posat molt contenta i m'ha dit que a ella també li agrada molt llegir. Supose que ho deu fer d'amagat al vàter, perquè no l'he vista mai.

—Però què lliges? —ha insistit—. Oh, *Alicia al país de les meravelles*. Aquest llibre està molt bé.

—Ah, sí? L'has llegit?

–No, però he vist la pel·li. Fa anys. Em va impactar molt, sobretot quan maten la mare.

–Maten sa mare?

–Uns caçadors, sí. Ui, quina plorera.

El pare s'ha alçat a les onze. Li he preguntat si volia venir amb mi a llançar unes cistelles a la plaça, i m'ha dit que és el que més li agradaria, però un poc més tard, per favor, bonica, que volia descansar un moment. Després ha agafat uns talls de llonganissa i ha connectat la tele. Feien un concurs d'hípica i se'l mirava com si tota la vida haguera fet de joquei.

M'he connectat al Messenger. Estava Brunilda, però m'ha dit que se n'anava corrents a classe de violoncel, al conservatori. Li he preguntat si vindria al cinema amb mi, a la vesprada, però m'ha dit que a la vesprada tenia natació. «I demà, ixes?», li he preguntat. Demà tindrà dansa al matí i a la vesprada estarà 🤔. Pobra Brunilda, la seua vida és un infern d'extraescolars.

13 de setembre

M'he llegit unes pàgines d'*Alicia al país de les meravelles*. Com m'agradaria transformar-me en un ésser diminut i viure com ella en un jardí. Les plantes semblarien arbres i em podria deixar caure sobre el pol·len com en un llit elàstic. I llavors vindria el pare amb la màquina de polvoritzar i em desbarataria la festa.

14 de setembre

Encara no hem tingut classe d'anglès i s'ha escampat el rumor que enguany tindrem una nativa.

–Què és una nativa? –ha preguntat Juli.

–Una nativa és una indígena, algú que viu a Colòmbia o al Perú, de quan Colom va descobrir Amèrica i tot això –ha aclarit Sílvia.

–Sí, clar, i una indígena és una professora d'anglès, no? –ha replicat Lola.

–I per què no? Ara tothom sap anglès –ha dit Artur.

–M'ho diràs tu a mi! Les natives són irlandeses –ha explicat Paula–. La meua cosina va a una escola privada de categoria i tenen una nativa d'Irlanda.

–La teua cosina és una idiota que pixa colònia.